

FINESTRA D'OPORTUNITAT

Frau o corrupció? per Javier Muñoz Ais

Fa poc més d'una setmana saltava la notícia: **Juan Carlos Monedero**, número tres de **Podemos**, realitzava una declaració complementària de **l'IRPF** en la que abonava 200.000 euros a **l'Agència Tributària**. Monedero, que va facturar 425.150 euros l'any 2013 en concepte d'assessories a diferents governs de **l'Amèrica Llatina**, hauria tributat aquests ingressos a nom de la seva empresa *Caja de Resistencia Motiva 2* en lloc de pagar-los com a persona física, havent incorregut en un frau a l'Administració.

Aquesta regularització, gens excepcional en el món de l'empresariat, no hagués estat notícia sinó fos perquè deixa en entredit a qui ha estat un dels principals assots de la corrupció del que ell mateix va batejar com '**el Règim**'. Els seus enemics polítics, que no són pocs, han aprofitat aquesta primera ensopagada en la qual han enganxat al professor de la **Complutense** i, per extensió, a Podemos. I és que convertir-se en l'estendard de la lluita de la corrupció comportava un perillós efecte bumerang: tota la força amb la que s'havia apuntat a **PP** i **PSOE** com a principals causants (i beneficiats) de la corrupció del sistema es podia tornar ara en contra seva.

A alguns els ha faltat temps per denunciar les irregularitats de Podemos: els han acusat de pertànyer a la *casta* (resulta curiós i significatiu que ja no s'esforcin en demostrar que ells no ho són, sinó que els altres ho són també) o, fins i tot, han donat per demostrat el finançament bolivarià del partit (cal recordar que els comptes de Podemos apareixen publicats en el seu portal web i que poden ser auditats per qui vulgui). El 'cas Monedero' ha servit fins i tot per a que el ministre Montoro, un dels implicats en la comptabilitat en B del **Partit Popular**, parli de corrupció arribant a citar el nom d'una persona física, en aquest cas Juan Carlos Monedero, en un exercici de més que dubtosa professionalitat com a **ministre d'Hisenda**.

Però com això del 'i tu més' sona a vella política, cal buscar altres explicacions, i és que Podemos porta en el "pecat" la penitència, i m'explico. Un dels grans actius de Podemos en la cursa electoral ha estat, i és, denunciar la corrupció generalitzada, fruit dels anys de govern bipartidista i presentar-se com l'única alternativa neta, ja que fins i tot IU està immersa en l'escàndol de les **Targetes Black de Caja Madrid**. El **PP** era corrupte per haver reformat la seva seu amb diner negre, **Monago** ho era per haver utilitzat fons públics per pagar-se escapades romàntiques a **Canàries** i **Bàrcenas** per tramar una comptabilitat en B pel seu partit; els **Pujol** ho eren per ocultar diners en paradisos fiscals i el **PSOE** per la **Púnica a Madrid** i el cas dels **ERE's a Andalusia**. En definitiva, qualsevol irregularitat fou qualificada de corrupció i denunciada com un símptoma més de la degradació degenerativa de la política espanyola, oblidant, o volent obviar, la diferència substancial que existeix entre el frau i la corrupció.

Si bé és cert que ambdues representen pràctiques irregulars, la corrupció té una connotació política i implica l'ús fraudulent de recursos públics, precisament amb l'objectiu d'obtenir beneficis polítics. I remarco polítics. Per què és corrupció la trama **Gürtel**? Doncs precisament perquè consistia en el finançament d'un partit a través dels seus empresaris afins que, un cop obtingut el partit obtenia el poder polític, veurien recompensat el seu suport essent afavorits en les concessions públiques. En canvi, el frau consisteix generalment en l'elusió de les obligacions fiscals i tributaries. Per què és frau el diner no declarat per **Monedero**? Perquè efectivament no va declarar com tocava uns ingressos que haurien d'haver arribat a la Hisenda Pública, causant per tant un greuge comparatiu amb la resta de ciutadans que sí que compleixen amb les seves obligacions tributaries. Veiem doncs com la diferència entre frau i corrupció és l'objectiu polític que persegueix una o altra forma d'irregularitat i que, per tant, les conseqüències son diametralment oposades: mentre que una serveix per enriquir-se individualment de forma irregular, l'altra condiona la vida política podrint el funcionament del sistema democràtic.

Vull deixar clar que no es tracta d'exculpar a Juan Carlos Monedero, qui ha de complir amb les seves obligacions fiscals (cosa que a hores d'ara ja ha fet) i amb les seves obligacions polítiques,

assumint les conseqüències del seu error en el grau que el seu partit ho consideri oportú, però el matís és important.

Semblaria difícil que a hores d'ara Podemos pugui discernir entre frau i corrupció, ja que semblaria una excusa barata per justificar al seu número tres. Tot i així, és responsabilitat dels partits, però sobretot de la ciutadania, utilitzar els termes de manera acurada i responsable; no per justificar-ne a uns, sinó per senyalar de manera precisa als qui ho mereixin.